

[Lembourn.]

har været ført i mange lande, nogle steder med succes, andre steder med mindre succes, hvis man skal sige det venligt. Men vi kommer ikke uden om det, vi er nødt til at prøve at føre den. Hvis man vil det, betyder det altså, at lønmodtagerne og deres organisationer skal give afkald på mulige lønstigninger, de kunne have tilkæmpet sig i en kampsituation, og derfor er det forståeligt, at de forlanger noget til gengæld. Det, man plejer at forlange, er, at der skal gennemføres avancement, prisstop, udbyttebegrænsning, og hvad man nu ellers har forsøgt, for at sikre sig mod, at andre grupper i samfundet udnytter den løntilbageholdenhed, som lønmodtagerne viser, og det er yderst forståeligt. Det er bare driftsøkonomisk ikke særlig klogt, for hvis man gennemfører den slags ting, forhindrer man virksomhederne i at øge deres overskudsmargen, som er en forudsætning for, at man får kapital til rådighed til lange erhvervsinvesteringer, som er dem, der skaber beskæftigelsen på lang sigt.

Derfor er vi altså i en situation, hvor jeg tror vi må erkende, vi ikke kan anvende den gamle balancemetode for at få lønmodtagerne til at acceptere en indkomspolitik. Der må noget andet til, og dette andet, som jeg vil henstille til økonomiministeren at tage med ind i drøftelserne, er noget, som jeg vil kalde ID, investeringsdemokrati. Hvis man kunne tilbyde lønmodtagerne, at de kunne konvertere den lønstigning, som de ikke får, men som de muligvis kunne have fået, til en andel i den kapitaltilvækst, som gerne skulle blive følgen af en indkomspolitik — det er meningen med den, således at der bliver kapital til rådighed til lange erhvervsinvesteringer — hvis man kunne gennemføre et sådant investeringsdemokrati, således at lønmodtagerne, hvis den kapitaltilvækst, som gerne skulle blive følgen, kommer — det ved vi jo ikke, men det kan vi håbe på, det er meningen med det — fik en andel i denne kapitaltilvækst som deres personlige ejendel, så var der måske en mulighed for at komme ud af den selvmodsigelse, der ligger i, at man samtidig med løntilbageholdenhed hindrer virksomhederne i at få tilstrækkelig kapital til at investere med.

På lidt længere sigt har jeg den opfattelse,

at indkomspolitik ikke kan gennemføres uden en skattereform, og når jeg nævner ordet skattereform, tænker jeg på gennemførelse af en definitiv kildeskat. Hvor er sammenhængen mellem indkomspolitik og definitiv kildeskat? Jeg mener, den er der, for i det øjeblik man gennemfører en definitiv kildeskat, hvor man altså ikke længere kan fratrække udgiften til renter, bør man heller ikke skulle beskattes af indtægter af opsparing. Det ville betyde, at ID ville blive tiltrækkende for lønmodtagerne, hvad det ikke er i øjeblikket, for i øjeblikket er det jo sådan, at inflationsraten plus beskatningen er større end renteindtægten, og så skulle pokker spare op. Men i det øjeblik man gennemførte en definitiv kildeskat, hvor alle fradrag er væk, med proportional beskatning og dermed samme marginaltrækprocent for den største del af befolkningen og med skattefrihed eller skattelettelse — det kan man jo snakke sig frem til på en eller anden måde — for renter af den opsparing, som foregår som følge af investeringsdemokrati, så ville det blive tillokkende for lønmodtagerne at gå ind i denne balanceløsning. Gennemførte man så samtidig nogle af de lettelser, man har drøftet her i tinget, for selskabsbeskatningen, så man fik muligheder for i højere grad at selvfinansiere virksomhederne, ville man lette presset på låne markedet og især på det udenlandske, hvad der er væsentligt. Yderligere er det et meget enkelt skattesystem, der afbureaukratiserer hele skattesystemet, letter den private sektor for en masse administration og gør skattesystemet kontrollabelt. Det vil på grund af den samme marginalskat for næsten den største del af befolkningen også føre til, at arbejdsudbuddet vil blive større den dag, ekspansionen sætter igennem og man får brug for det. Derfor vil jeg altså anbefale, at man her — også dette er sagt til økonomiministeren — tager disse tanker med ind i det forhandlingsforum, som skal prøve på at finde en helhedsløsning.

Jeg skylder at sige, at dette ikke er noget, jeg selv har fundet på. Det er forhenværende finansminister Poul Møllers tanker, jeg her fremsætter, og jeg vil gerne i den forbindelse citere et interview med ham den 2. marts 1971 i Politiken, hvori han udtalte:

„Principielt ser jeg gerne en skattereform, der gør det muligt, at en del af de direkte